

[Jens Chr. Christensen.]

ærede medlems udtalelser, at der inden for partiet er visse ting i gære, og jeg glæder mig til at se et konkret resultat heraf.

Niels Ravn: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale de to ændringsforslag, der af ministeren er stillet til henholdsvis § 3 og § 5, og som er tiltrådt af udvalget. Det er for begges vedkommende ændringsforslag, der ikke har principiel betydning, men udelukkende tager sigte på at tydeliggøre lovforslagets tekst.

Under lovforslagets første behandling pegede jeg på, at man altid principielt måtte være betænkelig ved en ordning, der skulle have tilbagevirkende kraft. Vi har i udvalget drøftet dette forhold, og på baggrund af de oplysninger, der kom frem dels skriftligt fra landbrugsministeriet, dels ved et samråd med den højtærede landbrugsminister, fik vi den opfattelse, at der ikke i dette forhold lå noget, der ville kunne komme til at ændre ordningens økonomiske virkning for nogen af parterne, hverken margarineindustrien eller landbruget. Ud fra denne forudsætning har vi tiltrådt lovforslaget med de bemærkninger, der er nedfældet i betænkningen.

Jeg har imidlertid i den weekend, der er gået, siden vi afgav betænkning, fået visse oplysninger, der har bragt mig i tvivl om, hvordan forholdet egentlig er. Jeg har fået at vide, at det var ministeriets tanke, at den første fjerdedel af den afgift, der skal betales, skal falde allerede den 1. januar 1962. Hvis det er rigtigt, vil det sige, at margarineindustrien, en måned efter at den har fået ret til at opkræve de ekstra 10 øre pr. kilo bordmargarine, skal indbetale en fjerdedel af afgiftsbeløbet for hele året. Dette forekommer mig at være en urimelighed. Det vil betyde, at industrien på det pågældende tidspunkt skal foretage indbetaling til den i § 3 omtalte fond af sine egne driftsmidler. Jeg vil gerne spørge den højtærede landbrugsminister, om dette er rigtigt, for i så fald tror jeg det bliver nødvendigt, at vi på ny kommer til at se på forholdene. For mig at se må det være muligt at træffe en ordning, hvorefter såvel margarineindustrien som landbruget kan komme fra det uden belastning. Indbetalingerne fra margarineindustrien må kunne

foregå sådan, at de følger prisforhøjelserne, og uden at dette får virkninger for landbrugets provenu af ordningen.

Jeg kan ikke lade være med at gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, der jo næsten kom med et landøkonomisk foredrag i anledning af dette lovforslag. Det ærede medlem brugte det udtryk, at ordningen betød, at landbrugserhvervet skulle have direkte tilskud fra det øvrige samfund. Det, det drejer sig om, ærede medlem, er, at landbrugserhvervet som andre erhverv for en produceret vare får en pris, der svarer til landets øvrige prisniveau. Hvis dette skal kaldes tilskud, er det også tilskud, når andre erhverv forhøjer deres priser for at få dækning for deres produktionsomkostninger.

Det ærede medlem var også inde på, at landbrugets mekanisering var gået over gevind, og at dette havde sat landbruget i en sådan gæld, at det vanskeliggjorde dets økonomi. Jeg tror, sandheden er den ganske enkle, at hvis landbruget ikke gennem de sidste 10 år havde foretaget denne mekanisering, ville det overhovedet ikke have været muligt for erhvervet at klare sig igennem en periode, i hvilken dets indtægter praktisk taget ikke har bevæget sig, hverken i op- eller nedadgående retning, medens udgifterne er steget, og steget ret voldsomt. Alene på baggrund af mekaniseringen har det været muligt for landbruget at præstere det kunststykke at klare sig nogenlunde gennem den vanskelige tid.

Endelig var det ærede medlem utilfreds med, at en landmand, der på grund af tidens vanskeligheder var kørt fast, ved hjælp af de gældende ejendomspriser var i stand til at klare sig ud af det og nogenlunde svare enhver sit. I virkeligheden er den eneste forskel på landbrugets forhold i 30'erne og i dag den, at i dag har man denne mulighed, det havde man ikke dengang. Jeg forstod, at det ærede medlem ønsker på en eller anden måde at beskære den; men i stedet for at fratage landbruget denne sidste mulighed, som ingen skal misunde det, tror jeg det var bedre, om vi samledes om at skabe sådanne økonomiske vilkår, at det ikke blev aktuelt at ty til den, og det er min opfattelse, at det lovforslag, vi her behandler, yder et lille bidrag i den retning.